

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě jednal dne 13. června 2019 ve veřejném zasedání **o odvolání obžalovaného Petra K., narozeného xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 20. 2. 2019 č. j. 1 T 68/2017-483 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu se k odvolání obžalovaného Petra K. napadený rozsudek **zrušuje v celém rozsahu**.

Podle § 259 odstavec 1 trestního řádu se věc **vrací** soudu I. stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 20. 2. 2019 sp. zn. 1 T 68/2017 byl obžalovaný Petr K. uznán vinným jednak pokusem přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 k § 146 odst. 1 trestního zákoníku, jednak přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let.
2. Podle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaný Petr K. vytýkané trestné činnosti dopustil tím, že dne 8. 9. 2016 v době nejméně od 00.55 do 01.05 hodin v Krnově, okres Bruntál, v xxx, v přítomnosti nejméně 10 dalších hostů, po předchozí rozepři mezi Gabrielou T. a Davidem V. a dalšími dvěma hosty, během které Gabriela T. vylila na ně sklenici piva, na což David V. reagoval jejím odstrčením a hrubými výroky, vykazoval ven Davida V. a jeho spolusedící Mariana Ž. a Romana Ž., mimo jiné se slovy „tady v klubu nemáte co dělat, když nemáte klubové karty, běžte ven“, neustále je slovně vykazoval, a když David V. nereagoval a uváděl, že ještě dopijí pivo a půjdou, uchopil za hrdlo 0,5 litrovou láhev od piva značky Pilsner Urquell a udeřil touto lahví poškozeného Davida V. do čelně temenní krajiny hlavy tak, že jej zasáhl tečně a způsobil pouze zhmoždění hlavy a oděrku s dobou léčení pro bolesti hlavy a závratě nejméně 3 dny, avšak pouze shodou okolností nevzniklo poškozenému jiné zranění, například hlubší řezné poranění hlavy či obličej s dobou léčení, která by přesáhla délku 7 dnů, poté jej držel za oděv a ještě jej pěstí opakovaně udeřil do ramen a hrudníku a způsobil dva hematomy velikosti 5x2 cm, postupně jej vystrkal až před provozovnu.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný Petr K. v zákonné lhůtě odvolání, které prostřednictvím zvoleného obhájce písemně odůvodnil a zaměřil do všech výroků rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Juříčková.

4. V odůvodnění podaného odvolání odvolatel předně soudu I. stupně vytýká, že nezjistil skutkový stav bez pochybností a dospěl ke skutkovým závěrům, které nemají oporu v provedeném dokazování, přičemž v odůvodnění rozsudku neuvedl rozhodná skutková zjištění vyvěrající z výpovědí svědků a nevypořádal se se všemi významnými okolnostmi pro rozhodnutí, čímž došlo ke vzniku opomenutých důkazů. Soud I. stupně taktéž postupoval v rozporu s ust. § 125 trestního řádu, čímž je jeho rozhodnutí vadné a nezákonné.
5. V další části odůvodnění podaného odvolání odvolatel odkazuje na svou obhajobu, dle níž reagoval na jednání poškozeného V., který měl napřáženou židli vůči Gabriele T., kterou hodlal udeřit a aby tomu zabránil, židli vyrval poškozenému, kdy se následně poždřuchovali a poškozeného se mu podařilo odtlačit z baru ven. Obžalovaný tak popírá jakýkoliv úder pivní lahví poškozeného s rasistickými či hrubými výrazy, kdy naopak to byl poškozený, který jej pořežal lámacím kobercovým nožem. V této souvislosti poukazuje na špatnou a agresivní pověst poškozeného, který útraty neplatil a z hospody zmizel bez zaplacení, a taktéž častokrát v minulosti slovně i fyzicky napadal ostatní hosty. Odvolatel tak zdůrazňuje, že proti poškozenému zasáhl v okamžiku, kdy hrozila vážná újma na zdraví paní T. a jeho jednání je tak nezbytné kvalifikovat jako nutnou obranu.
6. Tvzení o úderu pivní lahví do hlavy poškozeného či hanlivé výrazy byly potvrzeny pouze výpovědí samotného poškozeného V., která navíc trpí řadou rozkolů, lží a nepravd. Tato výpověď je rovněž osamocena, není nikým dalším potvrzena, resp. je vyvrácena všemi ostatními provedenými důkazy.
7. Soud I. stupně tyto podstatné rozpory neodstranil, ba naopak prohloubil pochybnosti o přesvědčivosti svých skutkových a právních závěrů. Okresní soud tak nevyhověl požadavkům ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu a nadále opomenul důkazy, které svědčí ve prospěch odvolatele, přičemž nezdůvodnil, proč jeho důkazním návrhům nebylo vyhověno, nerozvedl, z jakých důkazů vycházel, což svědčí o nepřezkoumatelnosti a zkreslenosti jeho rozhodnutí. Soud I. stupně tak nedostal závaznému názoru dle bodu 49 kasačního usnesení Nejvyššího soudu, čímž je rovněž napadený rozsudek vadný.
8. V další části odůvodnění podaného odvolání odvolatel vznáší námitky k obsahu výpovědí jednotlivých svědků a zejména pak k jejímu hodnocení ze strany nalézacího soudu.
9. Okresní soud při svém rozhodnutí vychází z výpovědi poškozeného Davida V., která však zůstala osamocena a je v rozporu i s ostatními výpověďmi svědků a obsahem listinných důkazů. Výpověď poškozeného přitom trpí rozkoly, nejasnostmi a nevěrohodnostmi, kdy zejména uvádí, že byl silně udeřen poloplnou pivní lahví přímo do hlavy a tato se o jeho hlavu rozbila. Toto tvrzení bylo vyvráceno výpověďmi ostatních svědků, listinnými důkazy a obsahem znaleckého posudku, kdy v této souvislosti odvolatel zdůrazňuje, že žádné sklo z pivní lahve se nenašlo na místě úderu a v jeho okolí, pravděpodobný úder musel být proveden tečně, nikoliv přímo, intenzita byla malá dle posudku, nikoliv vysoká dle tvrzení poškozeného, nikdo úder lahví z přítomných osob neviděl, přičemž ten večer byly prodány toliko dvě pivní lahve, z nichž se žádná nerozbila, a tyto byly dle inventury do skladu vráceny. Obžalovaný také nebyl polit pívem z rozbité poloplné pivní lahve a poškozený slyšel spadnutí střepů na zem, přičemž se tam nacházel koberec. Poškozený také uvedl, že po úderu teklo hodně krve, avšak místo kolem úderu krví potřísněno nebylo, a taktéž uváděl, že silně krvácel, avšak nikdo na poškozeném před odchodem z restaurace krev neviděl. Dále poškozený vypověděl, že ihned po ráně již si nic nepamatuje, což nekoresponduje s tím, že podrobně rozvedl, co po úderu probíhalo. V rozporu se skutečností je i tvrzení poškozeného, že odvolatel přišel do baru společně s paní T. a panem H., ačkoliv se tam dostavil sám a dříve, a taktéž neseděl u stolu s oběma před tvrzeným úderem pivní lahve, za současného pronášení rasistických výroků, když jak bylo ustáleno, odvolatel seděl u baru sám a popíjel energetický drink. Poškozený taktéž popíral, že bezprostředně po skutku na chodbě rozbíjel cizí věci, a to přesto, že byl za takové jednání pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu

v Bruntále sp. zn. 2 T 53/2017. Poškozený taktéž popíral, že by vyhrožoval židli paní T. a touto hodlal židli udeřit, přestože to potvrdili ostatní slyšení svědkové. Taktéž tvrzení poškozeného, že odvolatel měl pronášet rasistické výrazy, vyvrátil dokonce svou výpovědí další z přítomných Romů Marian Z., který s poškozeným seděl u stolu. Tvrzení o úderu poškozeného do ramen a hrudníku bylo vyvráceno výpovědí ostatních svědků, kteří potvrdili pouze vzájemné poždřuchování s cílem vytlačit poškozeného ven z baru. Rovněž nebylo potvrzeno, že by odvolatel měl poškozeného ohrožovat popelníkem, což do skutkové věty nebylo zahrnuto ani v podané obžalobě. Na pravdě se nezakládá ani tvrzení poškozeného, že podle hlasu poznal odvolatele, který měl pronášet rasistické výrazy, přičemž oba dva se blíže neznali.

10. Ve vztahu k tvrzení poškozeného, že měl být udeřen do ramen a hrudníku a takto mu způsobeny dva hematomy o velikosti 5x2 cm, odvolatel namítá, že jeden z prokázaných hematomů se nacházel na lopatce poškozeného (dle lékařské zprávy), kam jej však odvolatel vůbec nezasáhl. Tento hematom tak nemohl obžalovaný způsobit a přesto byl za to soudem I. stupně uznán vinným. K tomu dále namítá, že vzniklý hematom na lopatce jiným pro obžalovaného neznámým způsobem, mohly vzniknout i ostatní zranění včetně hlavy poškozeného jiným způsobem, např. při ničení cizích věcí poškozeným, a to zejména při ničení hasičského přístroje. Tvrzení poškozeného o úderech, jak jsou obsahem protokolu o hlavním líčení z 10. 8. 2017, je v rozporu s lékařskou zprávou ze 17. 10. 2016, podávající objektivní údaje o ošetření poškozeného po incidentu, dle níž měl mít hematom na pravé paži a druhý na lopatce. Objektivně nebyly prokázány ani úderu do oblasti hrudníku, a to ani z výpovědi jediného svědka.
11. Pokud se jedná o hodnocení důkazů, nalézací soud zcela opomněl vyhodnotit výpis z elektronické evidence tržeb, který předložil odvolatel a z něhož vyplývá, že rozhodného dne byly prodány toliko dvě pивní lahve a tyto byly vráceny zpět, čili nedošlo k jejich rozbití. Tím je vyvráceno tvrzení poškozeného o rozbití pивní lahve o jeho hlavu. Okresní soud se tímto důkazem vůbec nezabýval.
12. Dle názoru odvolatele právě tyto skutečnosti prokazují lživost výpovědi poškozeného, když jeho tvrzení byla jednoznačně vyvrácena a za této situace se měl nalézací soud pečlivě zaobírat věrohodností svědka V., a to i po provedené konfrontaci, čímž nedostál závaznému názoru Nejvyššího soudu učiněného pod bodem 41. zrušujícího usnesení.
13. Dle názoru odvolatele okresní soud nesprávně a toliko v jeho neprospěch hodnotil výpovědi řady dalších svědků, přičemž opomněl absenci některých rozhodných skutečností vyvracejících závěry obžaloby. V této souvislosti poukazuje na výpověď svědka Petra L., že na místě činu nebyly nalezeny žádné střepy pивní lahve a krev byla toliko na stole, u kterého seděl obviněný, který k tomuto uváděl, že se jednalo o krev z jeho ruky, kdy byl pořezán poškozeným nožem. Dále tento svědek potvrdil špatnou pověst poškozeného, jakož i to, že se mu obviněný svěřil o pořezání nožem na ruce. Tvrzení tohoto svědka o podnapilosti odvolatele může být zkreslené, neboť odvolatel si dal pivo až po incidentu před příjezdem policie, navíc se jedná o subjektivní názor svědka.
14. Okresní soud nesprávně hodnotí a dochází k nesprávným skutkovým závěrům z výpovědi svědka Lukáše D., který připustil nějaký střep v chodbičce u vchodu, kdy se nejednalo o místo, kde měl být poškozený dle svého tvrzení napaden, ale místo, kde poškozený bezprostředně po incidentu rozbíjel cizí věci, a to skleněnou výplň a hasičský přístroj, za což byl pravomocně odsouzen. Tento střep mohl vzniknout právě protiprávním jednáním poškozeného, a být příčinou i jeho zranění v souvislosti s rozbíjením cizích věcí. Okresní soud se nezmínil ani o části výpovědi tohoto svědka, který uvedl, že se mu obžalovaný zmiňoval o tom, že na něj poškozený vytahoval nůž. Rovněž svědkyně Lea V. potvrdila, že se jí obžalovaný svěřil o napadení nožem a o poranění na ruce. O tom se měl svěřovat i zasahujícím policistům v přítomnosti této svědkyně. Dle názoru odvolatele tak tato svědkyně nemůže existenci nože a jeho použití potvrdit ani vyvrátit, a proto její výpověď není schopna znevěrohodnit obhajobu obžalovaného. Navíc se svědkyně

vyjadřovala o tom, čeho se dozvěděla po vytěžení přítomných osob, což vzhledem k judikatuře Nejvyššího soudu činí tuto část její výpovědi procesně nepoužitelnou.

15. Pokud se jedná o výpověď svědka Mariana Ž., tento se o napadení poškozeného sklínkou dozvěděl až venku před barem v době, než přijela policie, a to poté, co poškozený se násilím domáhal vstupu zpět do restaurace a přitom poškozoval cizí věci. Při tomto poškozování se tak mohl zranit i na hlavě. Pokud se jedná o toto zranění, nabízejí se zde dvě verze, které měly být ve smyslu nálezů Ústavního soudu vyhodnoceny ve prospěch odvolatele s ohledem na presumpci neviny. Za podstatné považuje odvolatel i tvrzení svědka Mariana Ž., který se k barovému pultu vydal až poté, co obžalovaný a poškozený vyšli do chodbičky, tedy mimo prostor hospody, přičemž svědek do tohoto okamžiku viděl celý konflikt v hospodě s tím, že žádný úder pивní lahví neviděl. Výpověď svědka Mariana Ž. tak vyvrací obžalobu a znevěrohodňuje výpověď poškozeného. Pokud tento svědek vypovídal jinak v přípravném řízení a posléze u hlavního líčení, měl nalézací soud tento rozkol odstranit, což neučinil a nedostál tak závaznému názoru dle bodu 33. zrušujícího usnesení Nejvyššího soudu a z tohoto pohledu je rovněž napadený rozsudek vadný stejně tak jako ve vztahu k pokynu dle bodu 43. téhož usnesení Nejvyššího soudu. Za podstatné je pak nezbytné považovat i tvrzení uvedeného svědka, který žádné rasistické ani hanlivé výrazy nepotvrdil, a to jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení.
16. Pokud se jedná o výpověď svědkyně Gabriely T., okresní soud pomíjí část v její výpovědi, pokud se jedná o příchod obžalovaného do baru, tvrzení o snaze poškozeného se dostat, a to i za pomoci násilí zpět do baru a rozbití některých věcí, což poškozený popírá, přesto že byl za to odsouzen, a dále v její výpovědi absentuje vyloučení jakýchkoliv rasistických či hanlivých hrubých výrazů, úderu pивní lahví, a i když nalézací soud výpověď této svědkyně označil za nevěrohodnou, neznamená to, že je nevěrohodná ta její část výpovědi, která koresponduje s výpověďmi ostatních svědků (H., Mariana Ž., L.), i výpovědi odvolatele, jakož i s listinnými důkazy. Za vadný pak považuje odvolatel názor soudu učiněný v bodě 6. napadeného rozsudku, že svědkyně viděla na zemi střepy. Pokud se jedná o výpověď svědka Romana Ž., tomuto se poškozený svěřil o svém zranění až venku před barem a před příjezdem policie, a poté, co se poškozený s ostatními domáhal násilím vstupu do objektu a při tom rozbíjel a poškozoval cizí věci.
17. Okresní soud taktéž opomněl uvést podstatné části výpovědi svědka Radka H., který vylučuje tvrzení poškozeného zejména o způsobu svého napadení za použití rasistických a hanlivých hrubých výrazů, jakož i pomocí úderu pивní lahví, a taktéž absentuje jeho tvrzení, že zásah obžalovaného vůči poškozenému byl důvodný, jelikož se jevílo, že poškozený paní T. napadne a obžalovaný ji šel bránit. Závěr soudu I. stupně o tom, že tento svědek je nevěrohodný, když svědčil ve prospěch obžalovaného, je dle odvolatele zcela lichý a ničím neprokázaný. V odůvodnění napadeného rozsudku přitom není zřejmé, proč nalézací soud hodnotil tohoto svědka jako nevěrohodného, což lze považovat za nelegitimní, jelikož to, co vyznívá ve prospěch obžalovaného, okresní soud neguje nebo pomíjí a přihlíží pouze k tomu, co může využít při hodnocení v jeho neprospěch. Rovněž zde má obžalovaný za to, že nalézací soud nedostál závazným názorům Nejvyššího soudu vysloveným v usnesení pod body 42. a 46. kasačního rozhodnutí.
18. Podstatné námitky odvolatel vznáší k hodnocení výpovědi svědkyně Jany L., u níž nalézací soud nepřihlíží k těm částem, v nichž se svědkyně zmiňuje o příchodu jednotlivých aktérů do baru, neguje pronesení rasistických či hanlivých hrubých výrazů, popírá rozbití pивní lahve, opomíjí tvrzení svědkyně, že poškozený držel židli a někomu vyhrožoval zabitím a že až od tohoto okamžiku obžalovaný zakročil, taktéž pomíjí tvrzení svědkyně o špatné pověsti poškozeného a o jeho předchozím slovním a fyzickým napadáním ostatních hostů a vyvoláváním incidentu za neustálého dovolávání se bezdůvodně rasismu ve svůj prospěch. Okresní soud rovněž pominul výpověď svědkyně, v níž se tato zmínila o tom, že poškozený V. jí odesílal SMS zprávy, v nichž jí vyhrožoval rozbitím huby, navázal se do její dcery apod., kdy toto svědkyni vedlo z důvodu jejích

obav, že se obrátila na policii. Tyto skutečnosti rovněž dle názoru odvolatele svědčí o tom, že jeho zásah proti poškozenému byl zcela důvodný, jelikož paní T. potřebovala pomoc. V této souvislosti odvolatel opětovně zdůrazňuje, že jeho jednání je zapotřebí kvalifikovat jako nutnou obranu. Svědkyně rovněž potvrdila, že na místě incidentu se nenašlo žádné sklo z rozbité pивní lahve a že předmětný večer se prodaly pouze dvě pивní lahve, které dle inventury nechyběly. Tímto se opětovně vyvrací tvrzení poškozeného o rozbití pивní lahve. Svědkyně potvrdila, že viděla střepy pивní sklenky (výšky) až poté, co po odjezdu policie uklízela a tato pивní sklenka byla rozbita nechtěně při ždchnutí do stolu. Okresní soud tak vynechal v napadeném rozsudku podstatné části její výpovědi, které se jeví jako nejdůležitější k dovození viny na straně odvolatele.

19. V další části odůvodnění podaného odvolání tento zdůrazňuje v napadeném rozsudku absenci částí závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, kdy znalec připouští jiné mechanismy vzniku poranění u poškozeného, například hasičským přístrojem či nárazem skloněné hlavy na tvrdou překážku s tím, že mohly vzniknout i méně závažná zranění z úderu pивní lahve, nikoliv jen závažnější. Přitom bylo prokázáno, že poškozený rozbíjel bezprostředně po skutku v chodbičce cizí věci jako hasičský přístroj, na němž se našla krev. Je přitom pravděpodobné, že krev mohla patřit poškozenému, který při manipulaci s tímto přístrojem se mohl zranit na hlavě, což soudní znalec nevyloučil. Ze závěrů soudního znalce mechanismus úrazu může spočívat i v nárazu mírně skloněné hlavy poškozeného do překážky, což se mohlo udát v chodbičce, kde poškozený toho více rozbil nebo poškodil. Obžalovaný má tak za to, že zranění si poškozený přivodil sám při páchání uvedeného protiprávního jednání, za což byl pravomocně odsouzen.
20. Ve vztahu k závěrům znalce z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, odvolatel namítá absenci vlivu alkoholu na poškozeného, na jeho rozpoznávací a volní schopnosti, čímž vznikají pochybnosti o znaleckých závěrech soudního znalce. Okresní soud se taktéž náležitě nevypořádal s tím, že soudní znalec dospěl k závěru, že obecná ani konkrétní věrohodnost poškozeného není podstatně snížena, tedy jeho věrohodnost obecná i konkrétní snížena je.
21. Učinil-li soud I. stupně skutkový závěr, že při úderu nemuselo dojít k rozbití pивní lahve, tak tento skutkový závěr je mylný a neopírá se o žádný z provedených důkazů. Dle názoru odvolatele jsou zde dvě verze, kdy první se opírá o jeho výpověď a výpověď svědků, že k žádnému úderu nedošlo, a druhá verze stojící pouze na výpovědi poškozeného, že k úderu došlo a přitom se rozbila i pивní lahev. Pokud soud I. stupně učinil skutkový závěr o tom, že se pивní lahev nemusela rozbít, tak tento nemá oporu ani ve výpovědi poškozeného. Na pивní sklenici musela být krev pocházející od obviněného, jelikož tomu byla lahev prodána až po incidentu, jak vyplynulo i z výpovědi servírky L. a tato pивní sklenice se nenacházela na místě činu ani v místnosti a v době vytýkaného skutku byla umístěna ve skladu či v lednici. Soud I. stupně tak nedostál závažnému názoru dle bodu 44. zrušujícího usnesení Nejvyššího soudu, když se opětovně vyhnul posouzení dvou nerozbitých pивních lahví a poranění obžalovaného.
22. Na straně 10 odůvodnění napadeného odvolání se odvolatel vyjadřuje k hodnocení okresním soudem provedené konfrontace, která dle jeho názoru ještě prohloubila rozpory ve výpovědi poškozeného V. a zvýraznila nevěrohodnost jeho tvrzení. Poškozený při konfrontaci uváděl jiný skutkový stav, čímž si protirečnil oproti dřívější výpovědi. V této souvislosti odvolatel zdůrazňuje, že poškozený oproti svým předchozím tvrzením přišel s novou verzí, že k úderu pивní lahví došlo vestoje při konfliktu a obžalovaný při úderu pивní lahví měl sedět u stolu, což činí jeho výpověď zcela zmatečnou. Rovněž jeho tvrzení, že k úderu pивní lahví mělo dojít obžalovaným přes stůl a přes sedící lidi, je navíc technicky neproveditelné, a to i s ohledem k tělesným proporcím obžalovaného, který svou rukou nemohl dosáhnout na hlavu poškozeného. Rovněž jeho nynější tvrzení, že mu ihned po úderu měla téci krev, nepotvrdil žádný z přítomných svědků. Taktéž poškozený uvedl jiný způsob svého vyvedení z baru, než uváděl v předchozích svých výpovědích. Rozkol je rovněž v tom, že při konfrontaci měly střepy z rozbité pивní lahve padat kolem obžalovaného, který udeřil poškozeného přes stůl a přes sedící lidi, což je to v rozporu i

s výpovědí poškozeného u hlavního líčení dne 10. 8. 2017, kdy uváděl, že obžalovaný měl sedět k němu po celou dobu zády. Nejprve při konfrontaci poškozený uvedl, že lahev byla zelená nebo hnědá a taktéž dále uvedl, že po úderu lahví do hlavy byl zmatený a měl několikasekundový výpadek paměti, přičemž na místě byla tma a byl pod vlivem alkoholu a rozbití skla kolem obžalovaného dovodil ze spadlých střepů, které byly zelené. O svém dřívějším výpadku paměti poškozený nic neuváděl, když toto je i v rozporu s lékařskou zprávou, v níž tento závěr vyloučil. Poškozený při nahlédnutí na plánek č. 1. 14 uvádí zcela jiné místo (stůl i židli), kde měl sedět obžalovaný, než jaké uváděl při svém předchozím výslechu. Dále poškozený uváděl, že svou krev počal utírat hadrem, který mu podala servírka, paní L., o čemž se tato nikdy ve své výpovědi nezmínila a ani žádný krvavý hadr se na místě nenašel. Z tohoto pohledu je rovněž pro odvolatele výpověď poškozeného lživá, stejně tak jak jeho tvrzení, že nebyl obžalovaný bit pěstí, ale pouze vytlačován, když na jiném místě se již poškozený o útocích pěstmi zmiňuje, čímž si protirečí. Taktéž poškozený popírá poškozování cizích věcí přesto, že za to byl pravomocně odsouzen, jakož i vyhrožování židli, což potvrdili slyšení svědkové. Pokud poškozený se zmiňoval o pohmožděninách, toto tvrzení nesouhlasí s lékařskou zprávou, dle níž měl mít modřiny na zádech, které mu obžalovaný způsobit nemohl. V další části odvolatel poukazuje na rozpory ve výpovědi obžalovaného a ostatních slyšených svědků, jakož i listinnými důkazy, z čehož opětovně dovozuje nevěrohodnost tvrzení poškozeného.

23. V další části odůvodnění podaného odvolání odvolatel soudu vytýká, že se vůbec nevypořádal s fotografiemi založenými do spisu u hlavního líčení dne 21. 1. 2019, které zachycují stav na místě činu před incidentem a z těchto fotografií je zřejmé, že obžalovaný před incidentem seděl u baru a pil energetický drink, čímž se zároveň vyvrací tvrzení poškozeného, že měl sedět u stolu a pronášel vulgaritu a rasistické výrazy směrem k poškozenému. Nálezací soud v napadeném rozsudku pak neodůvodnil, proč zamítl navržené doplnění dokazování při hlavním líčení dne 21. 1. 2019, a to již zmíněným výpisem z elektronické evidence tržeb, odsuzujícím rozsudkem poškozeného Okresního soudu v Bruntále sp. zn. 2 T 53/2017 a návrhem na provedení prověrky na místě za účelem prošetření věrohodnosti výpovědi poškozeného. Taktéž neodůvodnil, proč zamítl navržený důkaz při hlavním líčení dne 18. 2. 2019, tj. prověrku na místě, čímž učinil rovněž napadený rozsudek nelegitimním a vadným. Taktéž odvolatel navrhl před skončením dokazování další důkazy, a to znalecké posudky ke zjištění obecné a konkrétní věrohodnosti obžalovaného a svědkyně L., jakož i výslech svědka JUDr. V., který byl přítomen slovnímu napadání obžalovaného poškozeným při trestním řízení vedeném pod sp. zn. 2 T 53/2017. V napadeném rozsudku není žádná zmínka o těchto důkazech, jakož i odůvodnění, proč nebylo těmto důkazním návrhům vyhověno. Je přitom povinností soudu, pokud navrženým důkazům nevyhoví, aby ve svém rozhodnutí vyložil, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl a toto pochybení zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jakož i nevyhovění požadavku na spravedlivý proces ve smyslu příslušných nálezů Ústavního soudu.
24. Pokud se jedná o právní kvalifikaci vytýkaného jednání, dle názoru odvolatele mu nebyla prokázána jak objektivní, tak subjektivní stránka vytýkané trestné činnosti. Okresnímu soudu v této souvislosti vytýká, že se vůbec nezaobíral, resp. pouze stroze bez jakéhokoliv odůvodnění, otázkou nutné obrany, jak namítal v rámci své obhajoby a i z tohoto pohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pod bodem 4) odůvodnění podaného odvolání obžalovaný poukazuje na své podání ze dne 5. 9. 2017, v němž se domáhal u Okresního státního zastupitelství v Bruntále posouzení naplnění podmínek pro zahájení proti poškozenému V. trestního stíhání, a to vzhledem k jeho útoku vůči poškozené Gabriele T., které by mohlo být posouzeno přinejmenším jako pokus přečinu ublížení na zdraví nebo pokus těžkého ublížení na zdraví spolu s výtržnictvím a ve vztahu ke svědkyni Janě L. vzhledem k obsahu zasílaných SMS zpráv jako přečin nebezpečného vyhrožování, resp. nebezpečného vyhrožování na svědkovi spolu s výtržnictvím. V souvislosti s vyhrožováním obžalovanému, který byl v pozici svědka v trestní věci poškozeného 2 T 53/2017, by se jednání poškozeného mohlo posuzovat

přínejmenším jako nebezpečné vyhrožování na svědkovi, popřípadě vyhrožování. Dle názoru odvolatele rovněž tyto skutečnosti bylo nezbytné posuzovat z hlediska hodnocení věrohodnosti výpovědi Davida V. v nyní projednávané trestní věci, což okresní soud opomněl a z tohoto pohledu se jeví napadený rozsudek rovněž jako nepřezkoumatelný.

25. Závěrem podaného odvolání odvolatel vyslovuje názor, že nalézací soud věc projednal a rozhodl v rozporu s právními závěry a rozhodnutími Ústavního soudu, které zároveň cituje, čímž je nezbytné považovat napadený rozsudek za rozporný nejen s podústavními právními předpisy, ale i s ústavními normami.
26. V rámci závěrečného shrnutí obžalovaný má za to, že důkazy pro uznání jeho viny nejsou dostatečné, protože soud I. stupně zejména skutková zjištění z provedených důkazů zkreslil a nesprávně vyložil, a taktéž je nesprávně právně hodnotil, když ve svém rozhodnutí neuvedl rozhodná skutková zjištění vyvěrající z výpovědí některých svědků a dále se nevypořádal se všemi významnými okolnostmi pro rozhodnutí. Důkazy, jež byly provedeny v tomto trestním řízení, dle názoru odvolatele nevytvořily logicky ničím nepřerušovaný řetězec vzájemně se doplňujících důkazů, které by ve svém celku spolehlivě prokázaly všechny okolnosti stíhaného trestného činu, a to zejména objektivní stránku a které by soudu I. stupně umožnily učinit bez důvodných pochybností závěr o jeho vině. Soud I. stupně měl použít zásadu „in dubio pro reo“ a odvolatele obžaloby zprostit. Závěrem se proto domáhá, aby odvolací soud podle § 226 písm. c) trestního řádu zrušil napadený rozsudek a rozhodl zprošťujícím výrokem.
27. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal krajský soud podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a správnost postupu řízení, které těmto předcházelo, a to jak z hlediska vytýkaných vad, tak z hlediska případných vad, které sice odvoláním vytýkány nebyly, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, a dospěl k následujícím závěrům.
28. V první řadě je třeba připomenout, že krajský soud již v této trestní věci jednou rozhodoval, kdy rozsudkem ze dne 17. 1. 2018 po úpravě skutkové věty uznal obžalovaného vinným jednak pokusem přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 k § 146 odst. 1 trestního zákoníku a jednak přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, a za to jej podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 roků. K dovolání obžalovaného Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 27. 9. 2018 č. j. 6 Tdo 1144/2018-31 rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 1. 2018 č. j. 5 To 312/2017-45 a jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Bruntále ze dne 31. 8. 2017 č. j. 1 T 68/2017-377 zrušil a Okresnímu soudu v Bruntále přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.
29. Nejvyšší soud v rámci vlastního posouzení podaného dovolání shrnuje dovolací námitky obžalovaného, když tento de facto namítá porušení svého práva na spravedlivý proces a uplatňuje jednak námitku tzv. extrémního nesouladu skutkových a potažmo právních záběrů s obsahem provedených důkazů, k němuž mělo dojít v důsledku obsahového zkreslení soudem hodnocených důkazů a jednak námitku tzv. opomenutých důkazů, opřenou o tvrzení absence relevantního zdůvodnění nevyhovění jím vznesených důkazních návrhů. V průběhu řízení před nalézacím soudem obžalovaný navrhl vypracování znaleckého posudku na svou osobu a svědkyni L., přičemž okresní soud tyto návrhy pro jejich nadbytečnost zamítl a v případě návrhu na výsledky svědka JUDr. V. odmítnutí tohoto důkazního návrhu neodůvodnil. Dle názoru Nejvyššího soudu tak nalézací soud nedostal své povinnosti uložené mu v ust. § 125 odst. 1 trestního řádu, podle něhož je povinen v odůvodnění rozsudku vyložit mimo jiné i to, proč nevyhověl důkazním návrhům. Tento obsahový nedostatek rozsudku soudu I. stupně nenapravil ani odvolací soud. Tuto výtku uplatněnou obžalovaným je tak nezbytné považovat za opodstatněnou.

30. V další části odůvodnění svého rozhodnutí Nejvyšší soud konstatuje, že v posuzované věci situace důkazně nevyznívá jednoznačně, existují přitom dvě skupiny důkazů, kdy jednu z nich je možno pokládat za svědčící ve prospěch verze obviněného, druhou ve prospěch tvrzení poškozeného. Rozsudek soudu I. stupně je nezbytné považovat za poměrně strohý, kdy hodnocení provedených důkazů neodpovídá ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, přičemž Nejvyšší soud v této souvislosti příkladmo poukazuje na skutečnosti, které okresní soud ve svém rozsudku pominul. Nalézací soud má trestnou činnost obviněného za prokázanou na podkladě výpovědi poškozeného Davida V., ač se otázkou jeho věrohodnosti vůbec nezaobírá a neodkazuje ani na posudek znalce z oboru zdravotnictví, odvětví klinické psychologie a nehodnotí tuto věrohodnost ani z hledisek její celistvosti, případně rozpornosti a ani v kontextu s obsahem ostatních důkazů. V této souvislosti příkladmo poukazuje na údaj obviněného, že po úderu si nic nepamatuje, ač z obsahu lékařské zprávy o jeho ošetření vyplývá, že lékaři uvedl, že v bezvědomí nebyl a vše si pamatuje. Hodnocení věrohodnosti důkazů z hlediska jejich pravdivosti pak není obsaženo ani u většiny svědeckých výpovědí, byť v kontextu toho, že u dvou z nich (u Gabriely T. a Radka H.) soud explicitně prohlašuje jejich výpovědi za nevěrohodné a lze patrně dovozovat, že zbývající výpovědi za pravdivé považoval. Dovolací soud zároveň poukazuje na nejasný závěr učiněný u svědkyně Jany L., u níž absentuje jasné posouzení její výpovědi, a nalézací soud se omezil pouze na konstatování, že tato učinila výpověď ve prospěch obžalovaného, některé části její výpovědi u hlavního líčení neodpovídaly učiněné výpovědi na policii. Nalézací soud přitom nevymezil, jaké rozpory zaznamenal, jaké důležitosti a jak je hodnotil z hlediska posouzení konzistentnosti a přesvědčivosti této výpovědi.
31. Dle Nejvyššího soudu se okresní soud rovněž nedostatečným způsobem věnoval například výpovědi svědka Mariana Ž., z něhož nezminil, že svědek popisoval válení poškozeného s obviněným na zemi a nezaobíral se ani otázkou toho, co a v jakém rozsahu svědek sám vnímal, když pouze vyšel z toho, že tento svědek a spící Roman Ž. (Nejvyšší soud mylně uvádí Ž.), následně potvrdili, že jim poškozený oznámil své napadení pivní lahví, resp. sklínkou, ze strany obžalovaného. Z rozsudku pak nevyplývá, ze které výpovědi svědka a proč nalézací soud vycházel. Dle dalšího konstatování Nejvyššího soudu pak neúplnost výčtu poznatků, které nalézací soud provedeným dokazováním nabyt, lze dále doložit z protokolu o ohledání místa činu a pořízené fotodokumentace, a zmiňuje jen to, že je z nich patrné, kde ke spáchání trestné činnosti došlo, v případě poškozeného jeho zranění. V důsledku toho se nalézací soud vyhnul posouzení námitek uplatňovaných obhajobou ohledně zaznamenaného nálezu dvou nerozbitých pivních lahví a poranění obviněného. Otázkou prokázaného násilného jednání obžalovaného se soud při řešení otázky viny obžalovaného nezabýval a tuto zmínil pouze v rámci svých úvah o trestu. Krajskému soudu v Ostravě je pak vytýkáno, že tento se ztotožnil se závěry nalézacího soudu, žádné vady v hodnotící činnosti okresního soudu nevytkl, na základě výslechu svědkyně Jany L. pak změnil podstatným způsobem skutková zjištění soudu a obhajobu obžalovaného odmítl s poukazem na argumentaci, která dle názoru dovolacího soudu nemá oporu ve spisovém materiálu a pokud se jedná o důsledky nálezu střepů v přístupové chodbě baru, jedná se o argumentaci spekulativního charakteru, a to s ohledem na neustálení průběhu napadení způsobem, od níž se tato argumentace odvíjí.
32. Byť tedy dovolací soud některá hodnocení soudů nižších stupňů akceptuje (například posouzení výpovědi svědkyně Gabriely T. vzhledem k údaji o výskytu většího počtu Romů, který není jiným důkazem prokazován), u jiných dovolací soud postrádá akceptovatelné, přesvědčivé a srozumitelné odůvodnění vyhodnocení posouzení věrohodnosti důkazů, které byly v řízení před těmito soudy provedeny s tím, že shoda výpovědi svědka Radka H. s obžalovaným nemůže postačit pro založení tvrzení o nevěrohodnosti tohoto svědka. Dovolací soud pak obecně uzavírá, že napadené rozsudky obecných soudů nemůžou obstát, jelikož jsou zatíženy vadami, které zakládají porušení práva obviněného na spravedlivý proces a k jeho porušení dospěl v důsledku opomenutí hodnocení těch skutečností, které svědčí ve prospěch obviněného a

v nevyložení toho, proč důkazním návrhům nebylo vyhověno. O nepřezkoumatelnosti rozsudku dále svědčí to, že z nich není patrné, z jakých důkazů (v případě, že procesně byly provedeny dvě či více svědeckých výpovědí též svědka) soudy vyšly a ze zkrácení neúplnosti či vadné interpretace obsahu hodnocených důkazů.

33. V bodě 49. odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu se konstatuje, že úkolem soudu I. stupně bude o vině obžalovaného znovu rozhodnout, a to s přihlédnutím k tomu, co vyjádřilo toto usnesení. Konkrétně je tedy úkolem soudu, aby důsledně uvážil obsah jednotlivých důkazů, které provedl, vyhodnotil pečlivě jejich využitelnost pro konstrukci skutkových zjištění jak z hlediska jejich procesní účinnosti v řízení soudním (námitka dovolatele k výpovědím zasahujících policistů), tak jejich pravdivosti, vyložil, proč a ze kterého důkazu vycházel (s vazbou na rozbor případných vnitřních rozporů či rozpornost ve vztahu ke zjištěným plynoucím z dalších důkazů) a poté při náležitém vyložení těchto závěrů v odůvodnění vydaného rozhodnutí ve věci znovu rozhodl. Dle názoru Nejvyššího soudu je přitom nezbytné, aby se nalézací soud důsledně vypořádal s tím, co vůči odsuzujícímu rozsudku uplatnil obviněný nejen ve své obhajobě před vynesením rozsudku, nýbrž i s tím, co následně uplatnil ve svých opravných prostředcích.
34. Krajský soud po přezkoumání spisového materiálu, jakož i odůvodnění napadeného rozsudku, dospěl k závěru, že okresní soud na všechny výhrady dovolacího soudu nereagoval, s důkazní situací se důsledně nevypořádal a nezabýval se dostatečně všemi okolnostmi, které vyznívají ve prospěch obžalovaného. Lze tedy konstatovat, že okresní soud všechny pokyny, které mu byly předchozím kasačním rozhodnutím Nejvyššího soudu uloženy, nesplnil. Okresní soud po vrácení věci přistoupil pouze ke konfrontaci obžalovaného s poškozeným, s odkazem na ust. § 104a trestního řádu a po vyhodnocení výsledku této konfrontace pouze stroze konstatoval, že každá ze stran setrvala na své výpovědi, přičemž konfrontace nepřinesla žádné nové důkazy ve věci. Výpověď poškozeného Davida V. nalézací soud nadále považuje za věrohodnou, i když pro časový odstup si tento nemohl uvědomit barvu lahve, kterou byl udeřen obžalovaným do hlavy.
35. Lze přes toto strohé konstatování souhlasit s odvolací námitkou obžalovaného, že provedená konfrontace obžalovaného s poškozeným, k níž se nalézací soud rozhodl sám, přinesla naopak řadu rozporností do výpovědi poškozeného, což ještě více zvýrazňuje úvahy o její nevěrohodnosti.
36. Především je to nové tvrzení poškozeného, že v momentě úderu pivní lahví seděl na židli u stolu, což je v rozporu nejen s předchozími výpověďmi poškozeného, ale i s obsahem vyšetřovacího pokusu a v této souvislosti pořízené fotodokumentace (č. l. 8 – 12), z níž vyplývá, že poškozený měl být obžalovaným udeřen vestoje. Obžalovaný v této souvislosti vznáší námitky, i pokud se jedná o technickou proveditelnost nyní uváděného mechanismu útoku a taktéž lze mít vážné pochybnosti, pokud se jedná o přesné vymezení prostoru, v němž k útoku došlo, kdy údaje získané v rámci provedené konfrontace jsou ve zřejmém rozporu nejen s předchozími výpověďmi poškozeného, ale s náčrtem místa činu, jak byl učiněn poškozeným v přípravném řízení. Lze tedy přisvědčit odvolací námitce obžalovaného, že poškozený nyní uváděl zcela jiné místo (stůl a židle), kde měl sedět obžalovaný, než které poškozený uváděl při svém předchozím výslechu. Poškozený navíc v rámci konfrontace přišel s tvrzením, že mu svědkyně Jana L. podala hadr, aby si mohl utřít stékající krev, když toto tvrzení nebylo doposud nikým prezentováno. Bude tedy nezbytné, aby v tomto směru byla opětovně vyslechnuta svědkyně Jana L., a to nejen k ověření místa, kde ke konfliktu skutečně docházelo, ale i z hlediska potvrzení či vyvrácení podání poškozenému hadru k otření krve, kdy tento nebyl ve svém důsledku ani na místě činu nalezen.
37. Okresnímu soudu je nezbytné dále vytknout, že se dostatečně nezabýval návrhy obhajoby na doplnění dokazování, na což poukazuje nejen obžalovaný podaným odvoláním, ale i Nejvyšší soud ve svém kasačním rozhodnutí, a to pokud se jedná o učiněný návrh na vypracování znaleckého posudku na obžalovaného a svědkyni L., jakož i výslech svědka JUDr. V., kdy tyto

návrhy byly pouze s odkazem na jejich nadbytečnost zamítnuty, aniž by nalézací soud podrobněji rozvedl, proč k takovému závěru dospěl. Okresní soud bude muset pečlivě vyhodnotit, proč se nevypořádal s lékařskou zprávou o poranění obžalovaného a dále s fotografiemi, jak byly předloženy u hlavního líčení dne 21. 1. 2019, které zachycují stav na místě činu před tvrzeným incidentem, a z nich má být zřejmé, že obžalovaný před skutkem seděl u baru a pil energetický drink. Taktéž bude muset nalézací soud vyhodnotit důvody, pro které zamítl navržené důkazy při hlavním líčení dne 21. 1. 2019, a to zejména výpis z elektronické evidence tržeb, jakož i odsuzující rozsudek poškozeného Okresního soudu v Bruntále sp. zn. 2 T 53/2017. S ohledem na odlišné skutečnosti uváděné poškozeným, pokud se jedná o místo činu, jakož i popis vytýkaného útoku, bude nezbytné, aby se okresní soud vypořádal i s navrženou prověrkou na místě za účelem prověření výpovědi poškozeného.

38. Pokud se jedná o jednotlivé výpovědi svědků, porovnání těchto výpovědí s verzí obžalovaného či poškozeného bude nezbytné, aby nalézací soud provedené důkazy hodnotil rovněž v kontextu obhajoby obžalovaného a jeho námitek obsažených v podaném odvolání. Pokud se jedná o výpovědi svědků Jany L., Mariana Ž., Romana Ž., Ley V. a Radka H., tyto vyhodnotí nalézací soud i vzhledem k úvahám a připomínkám dovolacího soudu, jak jsou obsaženy v jeho kasačním rozhodnutí.
39. Ve světle výše zmíněných skutečností a odvolacích námitek obžalovaného se jeví napadený rozsudek okresního soudu, jímž byl obžalovaný Petr K. uznán vinným, jako předčasný. Krajský soud se neztotožňuje s hodnocením okresního soudu v otázce jednoznačné věrohodnosti výpovědi poškozeného Davida V., zvláště za situace, že jeho výpověď má být v předmětném trestním řízení klíčovým usvědčujícím důkazem. Bude na okresním soudu, aby případně doplnil dokazování ve výše naznačeném směru, ale taktéž i k osobě poškozeného, a dostatečně se vypořádal i s návrhy učiněnými obžalovaným z hlediska doplnění dokazování a pečlivě rozvedl, proč případně takto učiněným návrhům nevyhověl. K ustálení důkazního stavu bude muset okresní soud všechny provedené důkazy pečlivě hodnotit, a to jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, přičemž se bude muset zabývat i důkazy, které svědčí v neprospěch podané obžaloby, tak jak na ně zejména poukázal obžalovaný v odůvodnění podaného odvolání. V případě, že se okresnímu soudu nepodaří vzniklé rozpory zejména ve výpovědi poškozeného odstranit, bude muset vzniklou důkazní situaci posoudit z hlediska zásady *in dubio pro reo*.
40. V daném případě nemůže být odvolací soud vázán hodnocením důkazů, které provedl soud I. stupně, neboť toto hodnocení je i v intencích závěrů usnesení Nejvyššího soudu zjevně vadné, jak na to bylo poukazováno již v předchozí části odůvodnění tohoto usnesení, když při hodnocení důkazů porušil okresní soud ust. § 2 odst. 6 trestního řádu a vůbec nehodnotil podstatné části výpovědí jak poškozeného, tak i ostatních slyšených svědků v kontextu opatřených listinných důkazů a závěrů znaleckého posudku.
41. Na základě rozvedených skutečností je zřejmé, že napadený rozsudek obstát nemohl a proto jej k odvolání obžalovaného krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu v celém rozsahu zrušil. Nalézací soud se bude muset pečlivě zabývat pokyny Nejvyššího soudu, které jsou obsahem kasačního rozhodnutí, jakož i veškerými námitkami, které jsou obsahem odvolání podaného obžalovaným a jež směřují do rozsahu provedení dokazování a hodnocení provedených důkazů. Nebyly přitom splněny zákonné předpoklady pro to, aby krajský soud jako soud odvolací sám ve věci meritorně rozhodl podle § 259 odst. 3 trestního řádu. K tomu se poznamenává, že odvolací soud může podle tohoto ustanovení sám rozhodnout rozsudkem ve věci jen tehdy, jestliže je možné nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a příslušným způsobem vyhodnocen a popřípadě na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn nebo změněn. Ze způsobu hodnocení provedených důkazů nalézacím soudem vyplývá, že tento hodnotil jednotlivé důkazy izolovaně, a to ještě ve prospěch poškozeného, přičemž se blíže a podrobně nezabýval důkazy, které potvrzují obhajobu obžalovaného zejména v tom směru, že pivní lahev poškozeného

neudeřil a jednal v zájmu zabránění útoku na svědkyni Gabrielu T. Taktéž je nezbytné potvrdit odvolací námitku obžalovaného, že závěr nalézacího soudu spočívající v tom, že poškozený byl udeřen obžalovaným pivní lahví, která se nerozbila, nemá oporu ve výpovědi poškozeného, k níž nelze přistupovat selektivně a vybírat z ní pouze tvrzení, která vyhovují konstrukci obžaloby.

42. Teprve po řádném vypořádání se s návrhy obžalovaného na doplnění dokazování bude okresní soud moci znovu podrobněji, důsledněji a zejména přesvědčivěji všechny důkazy hodnotit. Při hodnocení důkazů musí respektovat zákonné požadavky ust. § 2 odst. 6 trestního řádu a potažmo i § 125 trestního řádu. Z těchto podstatných důvodů napadené rozhodnutí nemohlo obstát a odvolací soud musel napadený rozsudek v celém rozsahu zrušit a věc vrátit okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

Ostrava 13. 6. 2019

JUDr. Vladislav Topiarz v. r.
předseda senátu